

Η κωμικοτραγική Ιστορία του Ζουτ

Written by Άρης Σείριος
Friday, 29 February 2008 19:55

Το έντονο φως πλημμύρισε τον καινούργιο του κόσμο. Ένοιωθε να τυφλώνεται. Το φως τον πόναγε.

Σύντομα, όμως τα μάτια του άρχισαν να προσαρμόζονται. Η πρώτη που αντίκρισε ήταν εκείνη. Στέκονταν πάνω από το μικροσκοπικό του κεφαλάκι μ' ένα χαμόγελο τόσο γλυκό, τόσο ενθαρρυντικό που ο Ζουτ πίστεψε ότι μαζί της θα μπορούσε να κατακτήσει όλο το σύμπαν.

Του ψιθύρισε με τη γλυκιά της φωνή:

‘Καλώς ήρθες στον κόσμο μικρούλη μου. Σ’ αγαπώ πολύ!’

Ο Ζουτ τέντωσε τα χεράκια και τα ποδαράκια του, χασμουρήθηκε χαριτωμένα και την αγκάλιασε.

‘Μαμά’ είπε, ‘κι εγώ σ’ αγαπώ’.

Σε λίγες ώρες ήταν πια έτοιμος να ανοίξει τα φτερά του.

‘Άκουσε με καλά χρυσό μου...’ του είπε εκείνη. ‘Πρέπει να στα πω γρήγορα γιατί δεν έχω πολύ καιρό μπροστά μου.’

‘Τι εννοείς, μαμά;’

‘Σε λίγο θα φύγω μακριά, και πρέπει να σε προετοιμάσω γι’ αυτόν τον σκληρό κόσμο’

‘Όχι μαμά, δεν θέλω να με αφήσεις...’

‘Πάψε μικρούλη μου. Έτσι είναι η μοίρα μας. Κανείς έως τώρα δεν μπόρεσε να την αλλάξει. Έτσι πρέπει να γίνει. Μια νέα ζωή έρχεται, μια παλιά φεύγει. Μη λυπάσαι. Εγώ είμαι ευτυχισμένη που είδα εσένα να γεννιέσαι. Που σε κράτησα έστω για λίγο στην αγκαλιά μου...’

‘Μα...’

‘Σταμάτα τώρα κι άκουσε με’

Έβγαλε μια φωτογραφία από την τσέπη της και του την έδειξε.

‘Μαμά’ έκανε τρομοκρατημένος ο μικρός, ‘τι είναι αυτό το τέρας;’

‘Αυτό Ζουτ, είναι το φοβερότερο πλάσμα του κόσμου. Μια φονική μηχανή χωρίς προηγούμενο. Μπορεί να σε σκοτώσει με μια του κίνηση. Κι όμως από αυτό το πλάσμα

Η κωμικοτραγική Ιστορία του Ζουτ

Written by Άρης Σείριος
Friday, 29 February 2008 19:55

Ζούμε κατά κύριο λόγο, τουλάχιστον εμείς που είμαστε αναγκασμένοι να ζούμε στις πόλεις. Αυτό είναι η κύρια πηγή της τροφής μας...'

‘Μα πώς να πλησιάσει κανείς αυτό το θηρίο και να μην πεθάνει;’

‘Άκου καλά Ζουτ! Θα πλησιάζεις το θηρίο μόνον όταν είσαι απόλυτα βέβαιος ότι κοιμάται. Ποτέ μη θεωρήσεις τον εαυτό σου τόσο έξυπνο, δυνατό ή ικανό να του επιτεθεί εν όσω βρίσκεται σε εγρήγορση. Μπορεί να το καταφέρεις μια και δυο και πολλές φορές...μα κάποια στιγμή θα το πληρώσεις με την ίδια σου τη ζωή. Καταλαβαίνεις Ζουτ;’

‘Ναι μαμά...’

‘Ποτέ μη κάνεις τον ήρωα με αυτό το κτήνος. Κατάλαβες;’

‘Ναι μαμά!’

‘Μου δίνεις τον λόγο σου;’

‘Ναι!’

Του εξήγησε ορισμένα ακόμη πράγματα, που θεωρούσε απαραίτητα για την επιβίωση του μονάκριβου γιου της.

‘Τώρα γιε μου, πρέπει να βγεις εκεί έξω...Πρέπει να τα καταφέρεις μόνος σου. Υποσχέσου μου ότι θα τα καταφέρεις’

‘Μην ανησυχείς μαμά. Θα τα καταφέρω...Θα με καμαρώνεις από εκεί ψηλά που θα με κοιτάς...’

Τον φίλησε με λαχτάρα, για τελευταία φορά. Αργά έκλεισε τα βλέφαρα. Ταξίδεψε μακριά, μαζί με τους ομοίους της. Ο Ζουτ ήτανε μόνος. Αντιμέτωπος με τον πιο φοβερό εχθρό.

Χαμήλωσε το βλέμμα. Ήξερε τώρα πως ήταν μόνος.

Στο θεόρατο κρεβάτι από κάτω του το θηρίο κοιμόταν. Κοίταξε κάτω με δέος. Θυμήθηκε τα τελευταία λόγια της μητέρας του.

Η κωμικοτραγική Ιστορία του Ζουτ

Written by Άρης Σείριος
Friday, 29 February 2008 19:55

Ποτέ μη θεωρήσεις τον εαυτό σου τόσο έξυπνο, δυνατό ή ικανό να του επιτεθεί εν όσω βρίσκεται σε εγρήγορση.

Φοβότανε πολύ. Αλλά η θέα της ημίγυμνης σάρκας κάτω του, δεν τον άφηνε να ησυχάσει.

Το θηρίο κοιμότανε. Ήτανε σίγουρος γι' αυτό. Όλα ήταν πρίμα για τα σχέδιά του.

Ο Ζουτ μάζεψε όλο του το θάρρος, και επιστράτευσε όλη του την αγωνιστική διάθεση. Άνοιξε τα φτερά του και βούισε ηχηρά στη σιωπηλή νύχτα.

Επιχείρησε μια κάθετη εφόρμηση στο θύμα του. Το κτήνος κοιμότανε τον ύπνο του δικαίου. Χώθηκε βαθιά στην ξένη σάρκα. Ηδονή πλημμύριζε τα αισθητήριά του.

Ένοιωθε τη δύναμή του, σαν νεαρός επιβήτορας απρόσκλητος εισβολέας στο ανυπεράσπιστο κορμί. Τώρα γίνονταν θεός. Βρικόλακας. Απέθαντος. Αείζωος!

Το θηρίο από κάτω κουνήθηκε. Κατατρομοκρατημένος ο Ζουτ πετάρισε γοργά. Ακούμπησε στον διπλανό τοίχο. Η φωνή του θηρίου βρόντησε στους ορίζοντές του: 'Γαμώ την καταδίκη σου'

Το χέρι του κτήνους υψώθηκε μακάβρια καθοριστικό. Ο Ζουτ στον τοίχο είδε τη σκιά, αλλά δεν πρόλαβε να σκεφτεί τίποτα. Ένοιωσε ένα συνθλιπτικό χτύπημα, ένα απείρως αυξανόμενο βάρος που συνέτριψε το κορμάκι του.

Μετά, σκοτάδι...

Ο Χ. ανασηκώθηκε από το κρεβάτι του.

Η κωμικοτραγική Ιστορία του Ζουτ

Written by Άρης Σείριος
Friday, 29 February 2008 19:55

‘Γαμημένο κουνούπι. Σ’ έφαγα’.

Γύρισε πλευρό. Σύντομα το ροχαλητό του σήμανε τη λήξη του συναγερμού.

‘Όλα τα κουνούπια αναπτύχθηκαν σε θέσεις μάχης. Έλειπε ο Ζουτ. Είχε γίνει μια κοκκινόμαυρη κηλίδα στον φρεσκοβαμμένο τοίχο του Χ.

Άρης Σείριος (Δεκέμβριος 1990)